

vendige, og at de Tilfælde, hvori de bleve nødvendige, kunde nogenlunde nøie betegnes, — udfom en Lov, som nævnte endog meget betydelige corporlige Straffe, som kunde anvendes i Straffeanstalterne, uden at Betingelserne derfor vare nogenlunde betegnede, og uden at de forskellige Arter af Straffeanstalter vare afsondrede; og det forekom mig heller ikke, at der var nogen Nødvendighed deri, siden jeg antog, at der allerede i den gjældende Lovgivning var tilstrækkelig Hjemmel for Bestyrerne til i paakommende Tilfælde at bruge saadanne Tvangsmidler, som vare nødvendige til at opretholde Orden; og det forekom mig ogsaa i Særdeleshed, at, dersom det virkelig var nødvendigt, at have Lovgivningens Mellemkomst med Hensyn til Ordningen af den disciplinaire Myndighed i Straffeanstalterne, vilde man bedre være istand til at gjøre det, naar i sin Tid de paatænkte nye Straffeanstalter, ved hvis Oprettelse man har tænkt at kunne gjøre de corporlige Straffes Anvendelse sjældent nødvendige, vare bragte til nogen Modenhed, og Regulativerne derfor, uden at de iøvrigt kunde være Gjenstand for den lovgivende Magts Approbation, dog bleve den bekendte, saa at den kunde indsee, hvorvidt det efter den hele Ordning, som skulde indføres, skulde være nødvendigt at benytte corporlige Straffe. Men, da jeg iøvrigt ikke nægter, at corporlige Straffe kunne være nødvendige, jeg troer, selv under de bedst indrettede Poenentialanstalter, men antager, at de dog maae ligge i Baggrunden som det yderste Middel, man maa gribe til, naar de andre Midler til at opretholde Orden ikke ere tilstrækkelige, saa skal jeg paa Sagens nærværende Trin ikke videre urgere derpaa. Der er nu deels forhen af dette Landsting vedtaget en saadan Lov som den, hvorom der er Spørgsmaal; den er ogsaa vedtaget af Folkethinget, og jeg finder i selve Principet ikke Noget derimod at indvende. Jeg troer ogsaa, at det vil være vanskeligt for en lovgivende Forsamling at omarbejde det saaledes, at Bestyrernes Myndighed til at anvende de omhandlede corporlige Straffe paa en væsentlig Maade skulde blive bunden, og altsaa skal jeg ikke videre have Noget at erindre imod denne Sags Fremme.

Da ingen Flere ønskede at ytre sig, gik man over til Afstemning over Sagens Overgang til 2den Behandling, hvilken vedtoges eenstemmigt med 35 Stemmer.

Formanden: Dermed ville vi slutte Forhandlingerne for idag. Jeg skal opgive Dagsordenen for næste Møde, som vil være imorgen Kl. 12. Den vil blive: 1) til indledende Behandling: Udkast til Lov angaaende Borgervæbningen i Kjøbenhavn; dernæst: 2) til 1ste Behandling: Udkast til Lov angaaende Valgene til Rigsdagen paa Færøerne, og 3) til 3die Behandling: Forslag til Lov angaaende den Kjøbstæderne, Kjøbenhavn dog derfra undtagen, tilkommende Godtgjørelse for ordinair Indkvartering.

Mødet hævet Kl. 3 $\frac{1}{2}$.

26de Møde.

Torsdagen den 14de November.

Protocollen for forrige Møde blev oplæst.

Formanden: Jeg skal tillade mig at anmeldte, at jeg har modtaget et Andragende, som indbringes ved den 1ste Landstingsmand for 3die Kreds (Kierkegaard), fra 3 Forstandere for de 3 indenlandste Baptismenigheder angaaende fuldstændig Gjennemførelse af Grundlovens Bestemmelse om Religionsfrihed. Dette Andragende skal blive henlagt paa Thingets Bord.

Fra Udvalget i Sagen angaaende Toldvæsenets Lønning har jeg modtaget Betænkning, der er omdeelt paa de Herrers Pladser, og findes i Anhang B til Rigsdagstidenden Nr. 7 og 8 under Betækningsnummer XII.

Den Sag, som vi efter Dagsordenen skulle begynde med, er Sagen, der angaaer Udkast til Lov betræffende Borgervæbningen i Kjøbenhavn. Det er til indledende Behandling, Sagen foretages. Spørgsmaalet er, hvorledes denne Sag vil være at fremme, og jeg skal forhøre, om Nogen i saa Henseende har noget Forslag at gjøre.

H. P. Hansen: Jeg foreslaaer at nedsette et Udvalgt i Sagen. (Ja, ja!).